

Продължение от "[Игрите на ума](#)"

Върви в храма, там ще намериш светлина. Христос дойде, не за да слушаме радиопредавания, а за да имаме жива връзка с Него, с нашите братя, стани да отидеш на църква, помоли се, намери някой свещеник в квартала, да ти прочете молитва, да те докосне с епитрахила и в теб да изгрее светлина. В сърцето ти да влезе божествен блясък и да видиш по друг начин живота, да ти каже да се причастиш и Христос да влезе в теб. В една молитва преди св. Причастие се казва *□ ума чудно храни*.

Св. Причастие храни и ума, докато е Тяло и Кръв Христови и виждаш, че е нещо материално - Тяло и Кръв Христови, Св. Причастие обаче е храна и за тялото, и за душата, то очиства ума и виждаш нещата по друг начин. Сега може да забравиш за кратко твоите проблеми, но те съществуват. Тоест нека леко те смутя, за да видиш разликата, да видиш играчките на ума. Сега мога да ти кажа някои неща и от тях умът ти отново да започне да се подлудява и разболява, ако ги приеме. Припомни си само дълговете, болестите, детето, скръбта, която имаше или имаш, резултатите от изследванията, които ще вземеш утре, където нещо ти подсказва, че няма да са много добри, резултатите, които взе завчера, операцията, която трябва да правиш. Какво е всичко това? Тези неща са съществували в началото на радиопредаването, но сега какво направи? Ти отдаде ума си на нещо друго и всичко това автоматично отпадна. Но когато отново започнеш да мислиш смущаващи неща, които разстройват душата ти, тогава казваш: *ох, □ целият свят около мене се е променил!* Светът около теб не се е променил, той е същият, както преди, а ти се променяш. Затова Господ казва: Вижте птиците и се успокойте, доверете си, оставете нещата на Бога, предайте се, вижте цветята, колко са хубави, колко красиви ги е създал нашият небесен Отец, казва Христос, макар и за няколко дена, колкото издържат, те се прекрасни и дори цар Соломон в Стария Завет не се обличал толкова хубаво в своята величествена царска одежда. И какво правят цветята – предават се. На кого? - на светлината, на кислорода, те гледат Бога, слънцето и попиват лъчите. И ти направи същото, довери се, предай се, придобий ум, подобен на ума на детето, на което, ако кажеш нещо неприятно, то не го разбира. Ако кажеш на едно дете: знаеш ли, мама и татко нямат вече пари! То ще каже: нищо, ще си играем с количките! Ще си прекараме хубаво! Цял ден ще си играем!! Неговият ум не е привикнал към смута, паниката и кризата, които обхващат нас,

останалите, които се смятаме за много умни. Неговият ум е прост, невинен, несложен, девствен и вижда целия живот и всяко ново събитие като нова изненада и удивление. Детският ум не се връща към миналото, а гледа само напред. Ние гледаме в миналото и казваме: А-а-а, завчера се провалих, значи, пак ще се проваля. Приемаме това за заключение. Правим заключения с нашия болен ум. Затова изпадаме в меланхолия, затова нямаме кураж да се борим в живота, затова лесно зарязваме всичко, затова лесно се огъваме, затова някой иска да се самоубие, да сложи край на живота си.

Защо?

Защото той ме заряза!

Но помниш ли, че и твоята приятелка я остави някой и тя какво каза-
той не ме иска? Ще вървя напред в живота си с някое друго лице

. Преживели сте един и същ случай. Защо ти каза така, а тя каза:

ще

*живея! Ще си направя като подарък живота, здравето, равновесието, вярата, молитвата.
Бог няма да ме остави*

. Един и същ случай, но различен подход. Защото твоят ум се смущава, докато умът на твоята приятелка е устойчив, моли се и така тя видяла нещата без паника, без стрес, който подлудява човека и води до преждевременна смърт хора, които се разболяват и тровят от такива агонизиращи грижи. Не се грижете, казва Господ, успокойте се, не можете да промените нещата със стрес, успокойте се и тогава ще ги промените. Не можеш да намериш ключовете, които си загубил у дома, когато търчиш обезумял напред-назад, защото така още повече ще ги загубиш, още повече ще се скрият. Затова първо се успокой и след това ще видиш нещата по-хладнокръвно.

Не казвам да не правиш нищо. Всички правим нещо, но Господ казва *не се грижете*, т.е. полагай грижи, но не и да се разболяваш от тях. Прави това, което правиш, но без да те обхваща тревога и вечер да не можеш да заспиш. Когато вечер лягаш да спиш, да затваряш очи и да заспиваш. Ти обаче се въртиш в чаршафите, правиш ги на кълбо, минават два часа докато сънят те унесе, спиш толкова малко заради твоя ум, който блуждае в безизходици и терзания. Христос ти казва: спрете това! Разбира се, че ще бъдете трудолюбиви, че няма да седите на едно място, а ще се активизирате, но не по болен начин.

Искам Моите деца да са здрави, радостни, да се радват на живота, да му се наслаждават. А не да рухнеш. Какво смисъл има от това? Не се грижете –
ти казва Христос

. Бог ти е дал тялото, живота, Той ще ти даде и останалото. След като ти е дал най-висшето - животът, нима няма да ти даде и необходимото за него? След като ти е дал тялото, няма ли да ти даде храна, няма ли да намери начини нещата да се случат така, че ще имаш храна и ще покриеш и другите нужди? Въпросът обаче е да почувстваш бащинството, обичта, сигурността, любовта, която Бог ти дава. И това ще стане. Първом търсете царството Божие. Ние търсим изключително много неща, но всички те са вторични. Първо търси твоето спокойствие, рай, тишина в душата, Бога, Който да те докосне, ти да Го докоснеш и след това ще видиш как всичко ще бъде много хубаво. Това е въпрос на приоритет, нима това няма значение за теб? Добре – ти прави

каквото искаш, но ще видиш това докъде ще те доведе и как ще те измъчи. Никой няма да те накаже, а наказанието идва от само себе си. Погрешните избори крият наказание в себе си. Никой не те наказва. Бог идва и ти казва: обичам те! Ти обаче му казваш: отдръпни се! Върви в ъгъла! Да, ще се отдръпна в ъгъла, но да знаеш, че те обичам! – казва Той. Отдръпни се! – повтаряш ти. Когато обаче казваш: отдръпни се в ъгъла!, и казваш няма да се моля, няма да ходя на църква, няма да се причастя, няма да утихна, но в живота се проваляш и сгромолясваш, тогава кой ти е виновен? Някой те наказва? Нима сам не направи твоя избор? Затова остави Христос да обнови твоя ум, да го събори и изгради отново, да ти даде нови очи и да гледаш на света по нов начин. Това е много хубаво.

Една жена гледала в отсрещния жилищен блок прането на съседката си, което било мръсно. Тя казвала на мъжа си: леле, ела да видиш! Тази отсреща не знае ли да пере? Виж как е проснала прането! Мръсотията стои по него! Защо го простира, след като е мръсно!

Тя казала това веднъж, два пъти и така всеки път, когато съседката простирала, коментирала: съседката не може да пере! Прането ѝ е мръсно! Докато една сутрин се събудила, отишла при мъжа си и му казала: слушай, слушай! Най-накрая! Този път прането ѝ е чисто! Най-накрая да се научи да пере! Мъжът се обърнал и ѝ казал: прането ѝ не е мръсно, а аз, мила моя, реших просто да забърша стъклата на терасата, които ти отдавна не беше бърсала. Те бяха пълни с прах и мръсотия и затова ни се струваше, че целият квартал е в мръсотия. Жена му го изгледала. Това е истината – не ме гледай! – ѝ казал той.

Прането на съседката винаги е чисто, както и хората винаги са по-различни от това, което ти си мислиш. Но ти така си се научил да гледаш на живота, наричаш всичко еди-как си, защото така си повярвал, защото така си сметнал, така си бил отгледан и умът ти се е научил на това нещо. Цялото учение на Църквата, цялото послание на Христос е да очистим нашия ум. Умът трябва да изкара всички непотребни неща и да задържи полезните, т.е. да изкара разбиранията, които ти казват, че няма да успееш, Бог не те обича, сам си, около тебе има само заплахи и постоянно се страхуваш. Това са неща, в които сме повярвали, но не това е истината. Истината е точно обратното – че живеем в пространство, което прелива от Божията любов, закрила и промисъл. Велико нещо е човек да почувства сигурност, т.е. да накара ума си да се успокои и очисти. Във всеки случай умът не ни представя истинската картина за живота, а ни заблуждава. Игрите на ума са изключително много и той ни обърква. Затова ние какво правим? Молим Бог да го прочисти, да го очисти и казваме: Господи отнеми моите мисли, които ме объркват и вложи Твоите мисли. Христос казва: това дойдох да правя, да вложа Моя ум в твоя ум. Искаш ли? Твоят ум да се омеси с Моя ум и ти да кажеш **■ ние имаме ум**

Христов

. Моят ум,

начинът, по който гледам на нещата, е начинът, по който Христос гледа на тях. Когато Христос имал пред Себе Си някой човек, Той го обичал, разбирал го, оправдавал го, прощавал му. И аз така ще гледам на живота, на другия човек, когато пред мен стои някой телесно и душевно мръсен човек. Христос го обичал, гледал го с ум, който гледал отвъд дрехите, зад тялото и зад мръсотията виждал едно хубаво сърце. И аз ще направя така с моя ум. Ще започна да вярвам, че това е реалността, че другият е мой брат, че е добър, че е едно с мен, братя сме, каквото правя, го правя за него и за Христос, ще вярвам, че Христос е в лицата на моите братя, т.е. освен в молитвата, която отправям, и в св. Негови Тайни, преживявам Господ и в другите хора. Ако науча моя ум да гледа така на хората, тогава ще живея в рая, другите ще ме наричат луд, странен, глупав, прост, каквото си искат, но аз ще виждам, че мога да успея в живота и дори това, че ще ме хулят и наричат глупав и безумен, умът ми няма да го приема по такъв начин, че да ме смаже. Нарекъл си ме безумен. Аз обаче постоянно слушам Христос в мене, Който ме обича и ми казва: изобщо не си безумен, Аз много те обичам! Някой ме е нарекъл безумен, а останалите шест милиарда хора на планетата Земя не ме нарекоха така и някои дори други ми казаха, че много ме обичат. Ако започна да мисля какво ми казва един, какво ми казва друг и умът ме се насочи към подобни заключения, ще се разболея. Затова ще имам Христовия ум, който ме ръководи в моя живот, аз влизам в Неговия живот и Го слушам как ме ръководи, учи и постоянно ми казва: обичам те, но дръж ума си чист! Тоест какво да правя, Господи? Да не коментираш другите, да не даваш храна на ума си с такъв тип отпадъци. Когато коментираш върху живота на другия, тогава сякаш ровиш в отпадъци, теб не те засяга какво правят другите. Дръж ума си чист. Дръж ума си спокоен и така ще видиш как животът ти ще бъде много по-спокоен и щастлив, ще станеш магнит, който ще привлича Божията милост, ще притегляш Божията благодат, защото в ума ти няма да има смут, възмущение, страх, паника, неверие. Велико нещо е да вярваш, вярата успокоява ума и не допуска в теб да влязат мисли на терзание и страх. Вярата те възкресява, въздига те, повдига ти настроението, променя твоята нагласа, ободрява твоя дух. Помни ли колко пъти Господ казва

заш

о се уплаши, маловеце

? Защо си изпати това? Христос винаги укорявал неверието, Той смъррил апостолите за тяхното коравосърдечие и неверие. Моля се да живееш в един свят, който може да е такъв, какъвто е, но ти гледай на него по красив начин. Не е нужно да летим в облаците, ние не живеем в лъжеусещания, знаем терзанията и проблемите на живота. Някой казва: това, което казваш, да не би да са психологически похвати и лъжовни мисли? Не, това не са лъжовни мисли с цел да ни ободрят.

Ама, не е нормално да гледаш на нещата толкова оптимистично

! Защо да не е нормално? Защо, нима човек не се бори с помощта на Божията благодат и така успява? И ако това, което казвам, не е истинно, тогава какво е истинно? Нима това, което каза тази девойка, която иска да се самоубие, е по-истинно, тоест да сложи край на живота си? Дотам я довел нейният смутен ум - това ли е по-здравото?

Виждаме на дело този начин на смирена молитва, на доверяване на Бога, на предаване

на Неговата воля, на отсъствието на грижа, тревога и паника за различните проблеми. Този начин дава решение, уреждане на проблемите, а след няколко дена ще видиш, че това, което сега те занимава, ще започне да се решава. За Бога е проста играчка да ти реши проблема, за Него това е едно нищо, толкова е лесно, но Той иска да види балансирана душа, улегнал, спокоен ум, както тихото езеро, в което блести лицето на Бога, защото сред смута то не може да блести, сред смута не можеш да видиш Неговата воля. Трябва да се успокоиш, да се помолиш, и отдавна не си се молил, отдавна не си се отдавал на молитва. Колкото време трае смутът, толкова време да трае и твоята молитва. Как оставяш ума си толкова време и седиш, потапяш се и потъваш в тинята на разочарованието и отчаянието? И когато някой ти каже да се помолиш, ти изобщо не искаш. Моли се и така ще намериш покой. Моли се с молитвата, която на теб ти харесва. Аз бих ти препоръчал най-приятелски да четеш Пслатира, имам предвид вкъщи, не в храма, и да разбереш как един човек (т.е. пророк Давид) говори на Бога, доверява Му се, постоянно обръща ума си към Бога и така ще видиш как ще се решат проблемите.

Не забравяй това,, че животът започва сега (когато свърши радиопредаването), защото сега ще видиш своя човек, брат, дете, мъж, жена, съсед, колега. Радиопредаванията са хубаво нещо, но не те са животът. В живота ще водиш борба, ще молиш Бог да ти даде просветлен, спокоен ум, да ръководи твоите стъпки и ще видиш, че това, което днес те кара да страдаш и постоянно да казваш *какво ще стане?*, след известно време ще дойде момент, когато ще благодариш на Бога, ще се кръстиш и ще казваш

Господи, много си благ. Но тогава моят болен ум гледаше на нещата в черно

. Не е било черно, а много светло. Почисти стъклата, почисти прозорците на своята душа, за да виждаш прането на съседката, в квартала, в целия свят и всички хора като добри, чисти и да не гледаш на различните проблеми като на проблеми, а да ги наричаш вече уроци, възможности, удобни случаи, които Бог ти дава, за да продължиш напред и да преминеш от първи във втори клас, а след това да преминеш в гимназията, в лицей и да си казваш: затова се повишава степента на трудността! -защото Бог иска да ме изкачи по стълбицата на святостта и не става по друг начин. Взех един урок, сега ще взема още един. Но няма да гледам така негативно на нещата и да казвам Бог ме остави!, защото сега умът ми е просветлен. Сега ще казвам точно обратното: Бог ме обича, чувствам го, вярвам го, така мисля и тази истина напоява душата ми!

Моля се Бог да просветли твоя ум, и ти се помоли за моя ум и за всички хора. Нека Бог ни дари чист ум, да ни дари нов ум, да ни дари Неговия ум!

Превод от гръцки: Константин Константинов*{jcomments off}*